

A testre írva

r é s z l e t e k

Louise, ezen az egyszemélyes ágyon, ebben az ordenáré ágyneműben találni fogok egy térképet, mely épp annyira valószínű, mint minden kincskereső expedíció. Fel foglak deríteni és bányászni foglak, és te kedved szerint átrajzolhatsz engem. Át fogjuk lépni egymás határait és egy nemzetté válunk. Meríts fel a tenyeredbe, jó termőtalaj vagyok. Egyél belőlem és tedd, hogy édes legyek.

Június. Emberemlékezet óta a legesősebb június. Minden nap szeretkeztünk. Boldogok voltunk, mint a csikók, szemérmetlenek, mint a nyulak, galamb-ártatlanul hajsoltuk a gyönyört. Egyikünk sem gondolt rá, és nem volt időnk megbeszélni. Amennyi időnk volt, azt felhasználtuk. Azok a rövid napok és röpké órák kicsiny áldozati felajánlások voltak egy istennek, akit nem lehetett égő hússal kiengesztelni. Elfogyasztottuk egymást és újra éhesek lettünk. Voltak megkönnyebbülés-foltok, voltak a nyugalomnak olyan mozdulatlan pillanatai, mint egy mesterséges tó, de mögöttünk állandóan ott volt az üvöltő szökőár.

Vannak, akik azt mondják, hogy a szex nem fontos egy kapcsolatban. Hogy a barátság és egymás megértése az, ami végigkalauzol az éveken. Ez bizonyára hűséges tanúságtétel, de vajon igaz? Én magam is megéltem ezt az érzést. Mert eljutsz ide, miután évekig játszottad a Lothariót, és a végén nem látsz mást, csak a leradírozott bankszámládat és egy halom adósságcédulára emlékeztető sárguló szerelmes levelet. Halálra koptattam a gyermákat meg a pezsgőt, a rózsákat, a hajnali reggeliket, a transzatlanti telefonozásokat és a hirtelen felindulásból történő repülőutakat. Mindent megtettem, hogy megmeneküljek a kakaótól és a forró vizes palacktól. Azért, mert meg voltam győződve róla, hogy a tüzes kemence jobb, mint a központi fűtés. Gondolom, egyszerűen nem voltam képes elismerni, hogy egy éppolyan redundáns közhely rabja lettem, mint a szüleim rózsái a bejárat előtt. A tökéletes párosodást kerestem: a soha el nem alvó nonstop extraméretű orgazmust. A vég nélküli extázist. Mélyen ültem a románc moslékos vödörében. Az én vödöröm persze kicsit rakoncátlanabb volt másokénál, hiszen mindig sportautóm volt, de a való életből nem ralizhatod ki magad. Végül úgyis karmába kerít az otthonülő kislány. Így történt.

Épp utolsókat vonaglott a viszonyom egy Inge nevű holland lánnyal. Ő elkötelezett romantikus volt és anarcho-feminista. Nem volt neki könnyű, hisz ez azt jelentette, hogy a szép épületeket mégsem robbanthatta fel. Tudta, hogy az Eiffel-torony a fallikus elnyomás undorító jelképe, de mikor parancsnokától megérkezett az utasítás a lift felrobbantá-

sára, hogy így tudtán kívül senki se mászhasson meg egy erekciót, fejét betöltötték a Párizsra lebámuló ifjú romantikusok, akik *Je l'aime* feliratú aerogramokat eregetnek.

Elmentünk a Louvre-ba, hogy megnézzünk egy Renoir-kiállítást. Inge gerillasapkában és bakancsban, nehogy véletlenül turistának nézzék. Belépőjegyét úgy számolta el, mint „politikai kutatást”. Nézd ezeket az aktokat – mondta, bár nekem igazán nem volt szükségem biztatásra. – Mindenütt testek, meztelenül, kihasználva, kiszolgáltatva. Tudod, mennyit fizettek azoknak a modelleknek? Legfeljebb egy baguette árát. Ki kellene tépniem a vásznakat a keretükből és úgy bevonulnom a börtönbe, hogy közben kiáltozom: Vive la resistance!

Renoir aktjai egyáltalán nem a világ legszebbjei a műfajban, de még ezzel együtt is, amikor odaértünk a *La Boulangère* című festmény elé, Inge sírva fakadt. Azt mondta: Gyűlölöm, mert megindít. Nem mondtam neki, hogy így születnek a zsarnokok, azt mondtam: Nem a festő az, hanem a festés. Felejtsd el Renoir-t, a képet nézd.

Azt mondta: Nem tudod, hogy Renoir azt mondogatta, a péniszével fest?

– Ne izgulj – mondtam. – Úgy volt. Amikor meghalt, a golyói közt nem találtak mást, csak egy régi ecsetet.

– Ezt most találtad ki.

Vajon?

Végül úgy oldottuk meg Inge esztétikai válságát, hogy Semtexet áthelyeztük néhány gondosan kiválasztott piszoárba. Betonbódék voltak mind, abszolút ótvar helyek és egész nyilvánvalóan a pénisz funkcionáriusai. Azt mondta, nem vagyok alkalmas az új matriarchátusért folyó harcban asszisztálni, mivel KÉTELYEIM vannak. Ez pedig főbenjáró bűnnek számított. Mégsem a terrorizmus szakított el minket egymástól, hanem a galambok...

Az én feladatom az volt, hogy bemenjek a piszoárokba fejemen Inge egyik harisnyájával. Ez önmagában talán nem vonta volna rám a figyelmet, a férfivizeldék elég liberális helyek, de azután figyelmeztetnem kellett a sorakozó ürögket, hogy ha azonnal nem távoznak, azt reszkírozzák, hogy lerepülnek a golyóik. Tipikus helyzetben öten voltak, füttyi a kézben, és úgy bámulták a barnaeres porcelánt, mintha maga a Szent Grál állna előttük. Miért szeretnek a férfiak mindent együtt csinálni? Azt mondtam (Inget idézve): Ez a vizelde a patriarchátus szimbóluma, ezért le kell rombolni. Azután (már a saját hangomon): A barátnőm épp kibiztosította a Semtexet, szíveskednének befejezni?

Té mit tennél ebben a helyzetben? Nem volna elég az azonnali kasztráció és az azt követő biztos halál réme egy normális embernek ahhoz, hogy megtörölje a füttyijét és szedje a lábát, ahogy csak tudja? Nekik aztán nem. Ismét és újra nem, egyszerűen méla undorral rázták le a cseppeket és lóversenytippeket cseréltek. Elég béketűrő típus vagyok, de azért mindennek van határa. Rájöttem, hogy határozottan segít, ha feladatomhoz fegyvert viselek.

Kihúztam a RECIKLÁLJ! rövidgatyám derékrészből (igen, elég régóta megvan) és csövét a legközelebbi fityegőre szegeztem. Ez okozott némi megmozdulást, és egyikük megkérdezte, Zakkant vagy, vagy mi? Ezt mondta, de felhúzta a sliccén a cipzárt és olajra lépett. Fel a kezeket, *fiúk* – mondtam. – Ne, ne érjetez hozzám, majd megszárad a szélben.

Ebben a pillanatban meghallottam az *Idegenek az éjszakában* nyitóütemét. Inge jelzése volt arra, hogy öt percünk maradt. Kituszkoltam Hitetlen Támasaimat az ajtón és ügetőre fogtam. Oda kellett érnem a mobil hamburgerbárhoz, amelyet Inge használt rejtékhelyül. Lerogytam mellé és visszanéztem a kebabtekercesek közül. Gyönyörű detonáció volt. Fenséges robbanás, túl szép egy sor ilyen pisildéhez. Magunk voltunk a világ peremén, terroristák üdvös harcban egy igazságosabb társadalomért. Azt gondoltam, szeretem őt, de aztán jöttek a galambok.

Megtiltotta, hogy telefonon hívjam. Azt mondta, a telefonok a recepciósnak lettek kitalálva, vagyis

a státus nélküli nőknek. Mondtam, rendben, majd írni fogok. Fenét, mondta. A postaszolgálat élén olyan despoták állnak, akik kizsákmányolják a szakszervezetekbe nem tömörült dolgozókat. Akkor hát mit tegyünk? Nem akartam Hollandiában élni. Ő nem akart Londonba költözni. Hogyan kommunikálhatunk egymással?

Galambokon keresztül, mondta.

Így történt, hogy kibéreltem a Pimlico Nők Intézete padlásszobáját. Nem vagyok oda sem így, sem úgy az Intézetért, ők voltak az elsők, akik a CFC-tartalmú aerosol ellen kampányoltak, ráadásul oltári gyenge Viktória-szivacsot árulnak, de nem nagyon törődtem vele. Lényeg, hogy a padlásuk nagyjából Amsterdam irányába nézett.

Látom, kezdenek már kételyeid támadni afelől, megbízható narrátor vagyok-e. Miért nem szakítottam Ingevel azonnán és ültem be a Szinglik Bárjába? A válasz: Inge melleti miatt.

Nem voltak csodásan feszesek, abból a fajtából, amelyet a nők rangjelzésként viselnek. És nem is hasonlítottak pubertáskori playboy-fantáziákra. Meglátszott rajtuk az idő nyoma, és épp elkezdtek megadni magukat a gravitáció ostromának. A hús barna volt, az aureolák még sötétebb barnák, a mellbimbók bogárfeketéék. Az én cigány ikreim, így neveztem őket, bár nem előtte. Egész egyszerűen és félreérthetetlenül bálványoztam őket, nem úgy, mint valami anyapótlékot, nem is mint méhen belüli traumát, hanem önmagukért. Freudnak sem volt mindig igaza. Néha egy mell csak egy mell csak egy mell.

Vagy fél tucatszor felvettem a telefonkagylót. Majd hatszor újra letettem. Valószínűleg ügysem válaszolt volna. Régen kikapcsolta volna már a telefonját, csak a Rotterdamban lakó édesanyja miatt nem tette. Azt sosem magyarázta el, honnan tudta, hogy az anyja hívja és nem valami Recepció. És honnan tudta, hogy egy Recepció az és nem, mondjuk, én. Beszélni akartam vele.

A galambok. Ádám, Éva és Csókoljmegazonnal nem tudtak megbirkózni Hollandiával. Éva Folkestone-ig jutott. Ádám kiugrott és a Trafalgar Square-en vert tanyát, Nelson nagyobb dicsőségére. Csókoljmegazonnalnak, hímgalambunknak tériszonya volt, ami kétségtelenül nagy hátrány egy madárnak, de az Intézet bevette tagjai közé kabalaállatnak és átkeresztelte Boadiceának. Még ma is él, ha meg nem halt. Azt nem tudom, hogy Inge madaraival mi történt. Hozzám sosem jutottak el.

[...]

Aztán találkoztam Jacqueline-nel.

Új szőnyeget kellett vennem az új lakásomba, néhány barátom átjött segíteni. Magukkal hozták Jacqueline-t, aki egyikük szeretője volt és mindkettőjük konfidántja. Egyfajta háztáji állatka. Szexet és együttérzést árult 50 fontért, ami pont elég volt átvészelni a hétvégét, plusz egy sima vasárnapi ebédre. Civilizált, bár némiképp brutális egyezség volt.

Vettem egy új lakást, hogy újrakezdem egy ronda szerelmi viszony után, amelyből összeszedtem egy trippert. Nem szervi baj volt, hanem érzelmi tripper. A szívemet meg kellett tartanom magamnak, nehogy másvalakit is megfertőzzek. A lakás nagy volt és lepusztult. Reméltem, hogy sikerül feladjuztálnom és vele együtt magamat is. Az, akitől a trippert elkaptam, még mindig a férjével volt ízlésesen berendezett házukban, de idecsúsztatott 10,000 fontot, hogy segítsen a vásárba. Kölcsönadomány, ő így nevezte. Vérdíj, én így neveztem. Nem szándékoztam többé találkozni vele. Így vásárolta ki, amennyi lelkiismerete még maradt. Sajnos ő volt a fogorvosom.

Jacqueline az Állatkertben dolgozott. Olyan kis szőrös izékkel, amelyek nem viselkedtek kedvesen a látogatókkal. A látogatóknak, miután kifizettek 5 fontot a belépőre, nem sok türelme van a kicsi szőrös izékhez, amelyek láthatóan meg vannak rémülve és igyekeznek elbújni. Jacqueline reszortja volt, hogy újra mindent derűssé

és napsütéssé varázsoljon. Tudott bánni a szülőkkel, tudott bánni a gyerekekkel, tudott bánni az állatokkal, tudott bánni mindenféle sérült dologgal. Jó volt hozzám.

Amikor megérkezett, decensen, de nem trendin, kisminkelve, de nem feltűnően, a jellegtelen hangjával és a bohócszerű szemüvegével, azt mondtam magamban, mit mondhatnék én ennek a nőnek. Inge után és rövid, függőség-okozó visszatérésem után Bethsábéhoz, a fogorvosnőhöz, nem tudtam egyetlen nőben sem meglátni a gyönyört, legkevésbé olyasvalakiben, akivel csúnyán elbánt a fodrásza. Arra gondoltam: Te majd megfőzöd a teát, miközben én elviccelgetek régi barátaimmal az összetört szív veszélyeiről, majd szépen hazamentek mind a hárman örvendezve, hogy tettetek egy jócselekedetet, én pedig kibontok egy lencsefőzelék-konzervet és meghallgatom a rádióan a *Mai tudományt*.

Szegény fejem. Nincs a nyavalygásnál semmi édesebb, nem igaz? A nyavalygás a depressziósok szexe. Meg kellene szívlelnem a nagyanyám mottóját, melyet pasztorációs lélekgyógyásként kínált a szenvedőknek. Mit néki a fájdalmas dilemmák, a kínzó választás kényszere: Vagy tojod ki magad, vagy szállj le a biliről. Helyes. Így legalább két tojomány közt voltam.

Jacqueline készített nekem egy szendvicset és megkérdezte, van-e mosnivalóm. Másnap is jött és következő nap is. Elmesélt mindent a problémáiról, amikor a lemurokat kell kezelnie az állatkertben. Magával hozta a saját felmosó vödrét. Hétfőtől péntekig reggel kilencről ötig dolgozott, volt egy Mini Morrisa, és könyvklubokból szerezte be az olvasnivalóját. Múltjában nem látszottak fétisek, fóbiák, bebaszások és elbaszások. Mindenekelőtt pedig egyedülálló volt, mindig is. Se gyerekek, se férj.

Fontolóra vettem. Nem voltam szerelmes belé, és nem is volt szándékomban beleszeretni. Nem kívántam és nem tudtam elképzelni, hogy kívánjam. Ezek mind plusz pontok voltak a számláján. Nemrég megtanultam, hogy SZERELMESNEK LENNI úgy is írható, hogy ÖNGYILKOSSÁG. Beférfáradtam abba, hogy bekötött szemmel egyensúlyozzak egy keskeny gerendán, egyetlen elcsúszás, és zsupsz a feneketlen tengerbe. A közhegyekre vágytam, a fotelre. A széles országútra és a húszszor húszas kilátásra. Végül is mi baj van ezzel? Az egészség úgy hívják, felnőtté válás. Talán a legtöbb ember bevonja a kényelmét valamiféle románc patinájával, amely viszont nemsokára lekopik. Hosszú időre rendezkednek be: jön a bővülő derék és a kis kertvárosi sorház. Mi baj van ezzel? Késő estig tévénézés, majd egymás oldalán horkolás, át a következő évezredbe. Míg a halál el nem választ. Évforduló, drágám? Mi baj van ezzel?

Fontolóra vettem. Nem voltak költséges igényei, semmit sem tudott a borokról, sose vágyott rá, hogy elvigyem az operába, és belém szeretett. Nem volt se pénzem, se morálom. Ez a házasság az égben kötött.

Megbeszéltük, hogy épp megfelelünk egymásnak, miközben a Minijében ültünk és kínai gyorsbüfékáját majszoltunk. Borús éjszaka volt, így nem tudtuk bámulni a csillagokat, ráadásul fél nyolckor fel kellett kelnie, hogy munkába menjen. Nem hiszem, hogy együtt aludtunk aznap éjjel. A következő éjszaka volt, novemberi fagy, és begyújtottam a kandallóban. Vettem néhány szál virágot, mert így szeretem, de amikor elő kellett volna keresnem az abroszt és a szép poharakat, már nem zavartattam magam. Mi nem va-

gyunk ilyenek – mondtam magamban. – Ami köztünk van, az egyszerű és hétköznapi. Épp ez tetszik benne. A legfőbb értéke a bonyodalommentesség. Elég volt a tékozló életből. Ez most konténerkertészet.

A következő hónapokban begyógyult a lelkem, és többé nem siránkoztam és jajgattam az elvesztett szerelem és a lehetetlen választások fölött. Túléltem a hajótörést és egészen bejött az új szigetem a hideg-meleg folyó vízzel és a házhoz jövő tejessel. A hétköznapiság apostolává váltam. Barátaimnak hosszú előadásokat tartottam az egyhangúság erényeiről, magasztaltam egzisztenciám gyöngéd kötelékeit, és úgy éreztem, életemben először megismertem, amiről mindenki azt mondta, hogy megismerem egyszer: a szenvedélyt a vakációkra kell tartogatni, nem a hazatérésre.

Barátaim körültekintőbbek voltak nálam. Jacqueline-re kétkedő beleegyezéssel néztek, rám pedig úgy, ahogy egy olyan elmeegógyintézetű ápoltra szokás, aki néhány hónapja jól viselkedik. Néhány hónapja? Inkább egy éve. Módszeres voltam, keményen dolgoztam és... és... mi is az a szó, amelyek u-val kezdődik?

– Unatkozol – mondta a barátom.

Protestáltam, olyan hevesen, mint egy meggyőződéses antialkoholista, akit épp rajtakaptak, hogy az üveget méregeti. Elégedett voltam. Letelepédtem.

– Még mindig szexeltek?

– Nem nagyon. Tudod, nem számít. Hébe-hóba igen. Amikor mind a ketten úgy érezzük. Keményen dolgozunk mind a ketten. Nincs sok időnk.

– Ha ránézel, kívánod? Ha ránézel, észreveszed?

Elveszítettem a türelmemet. Miért kellett a boldogan berendezett, boldogan boldog Heidi-házamat ostrom alá vennie épp annak a barátomnak, aki egyetlen zokszó nélkül tűrte minden alkalommal az összetört szívemet? Gondolatban próbáltam mindenféle mentségeket felhozni. Vajon meg kellene bántódnom? Lepódnom? El kellene intéznem egy nevetéssel? Valami gonoszkodót akartam mondani öngazolásképp, hogy levezzem a mérget. De a régi barátokkal nehéz: nehéz, mert olyan könnyű. Éppolyan jól ismeritek egymást, mint a szeretők, csak nem kell olyan sok dolgot színlelnetek egymásnak. Töltöttem magamnak egy italt és megvontam a vállam.

– Semmi sem tökéletes.

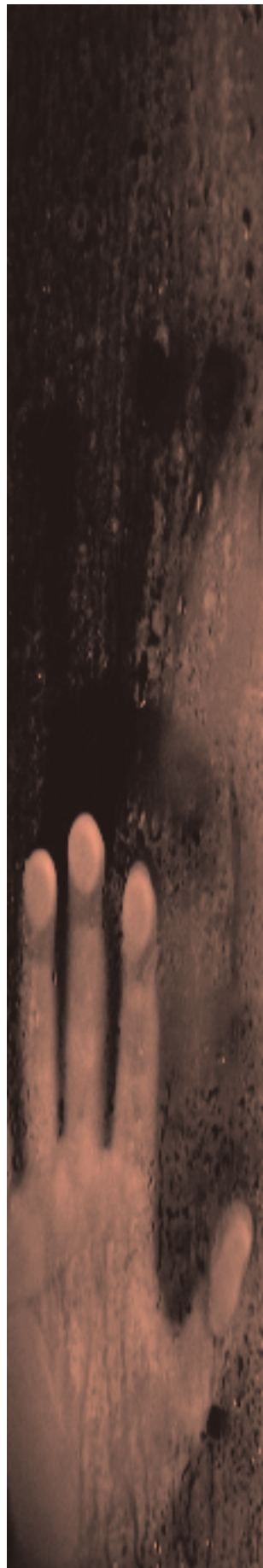
A féreg a bimbóban. Na és aztán? A legtöbb bimbóban van valami féreg. Lepermetezed, nagy húhót csinálsz körülötte, reméled, hogy a lyuk nem lesz nagyon nagy, és napsütésért imádkozol. Elég, ha hagyod a virágot kinyílni, és senki sem veszi majd észre a rongyos szíromszegélyeket. Ezt gondoltam magamról és Jacqueline-ről. Kétségbeesetten ápoltam magunkat. Azt akartam, hogy a kapcsolatunk működjön, és indokaim nem voltak túl nemesek: végül is, ez volt az utolsó vackom. Számomra már vége a futamoknak. És ő szeretett engem, igenis szeretett, a maga cseppet sem bonyolult és igénytelen módján. Sosem zavart, amikor azt mondtam, Ne zavarj, és nem sírt, ha rákiabáltam. Sőt, visszakiabált. Tulajdonképpen úgy kezelte, mint valami nagymacskát az állatkertben. Nagyon büszke volt rám.

Barátom azt mondta: Válassz magadnak valakit a saját súlycsoportodból.

[...]

Verejtékezve és lúdbőrözve ébredtem. Jacqueline békésen aludt az oldalamon, a fény beszűrődött a régi függönyökön. Fürdőköpenyembe burkolózva kimentem a kertbe, örültem a hirtelen nedvességnek a lábam alatt. A levegő friss volt egy gondolatnyi melegséggel, és az égen rózsaszín karmoláshomok látszottak. Volt valami városi gyönyörűség a tudatban, hogy én vagyok az egyetlen, aki ezt a levegőt beszívja. A sokmillió tüdő szüntelen ki-belégzése deprimál. Túl sokan vagyunk ezen a bolygón, és ez kezd meglátszani. A szomszédok redőnye le volt engedve. Vajon mik az ő álmaik és rémálmaik? Milyen más volna most látni őket, megereszkedett állal, kinyílt testtel. Talán képesek volnánk valami igazat mondani egymásnak a szokásos jóreggelték helyett.

Elmentem megnézni a napraforgóimat, melyek kitartóan nőttek, biztosan abban, hogy a nap sütni fog rájuk, és a megfelelő módon, a megfelelő pillanatban kiteljesednek. Nagyon kevés embernek sikerül az, ami a természetnek látszólag erőfeszítés és többnyire ku-

darc nélkül sikerülni szokott. Nem tudjuk, kik vagyunk, vagy hogyan működünk, még kevésbé, hogy hogyan virágozzunk. A vak természet. Homo sapiens. Ki csap be kit?

Szóval mihez kezdjek? – kérdeztem Vörösbeget a falon. A vörösbegek nagyon hűséges teremtmények, évről évre ugyanazzal az egyeddel párosodnak. Szeretem a merész vörös pajzsot a mellükön és az eltökéltséget, amellyel az ásót követik kukacok után kutatva. Én nagy keservesen felásom az egész kertet, és itt jön a kis vörösbeget és elszel a kukaccal. Homo sapiens. A vak természet.

Nem érzem bölcsnek magam. Vajon miért van az emberi lényeknek megengedve, hogy felnőjenek a helyes erkölcsi döntéseket lehetővé tevő apparátus nélkül?

Az én esetemben a tények nem szokatlanok:

1. Beleszerettem egy nőbe, aki férjnél van.
2. Ő is belém szeretett.
3. Valaki más iránt köteleztem el magam.
4. Honnan tudhatnám, hogy Louise az-e, amit meg kell tennem, vagy pedig az, amit kerülnöm kell?

Az egyház megmondhatja, a barátaim megpróbálták segíteni, választhatom a sztoikus utat, megfutamodva a kísértéstől, vagy felvonhatom a vitorlát és nekivághatok az erősödő szélnek.

Életemben először inkább szeretném a helyes dolgot tenni, mint azt, ami nekem kell. Gondolom, ezt Bethsábénak köszönhetem...

Emlékszem, mikor eljött hozzám kis időre rá, hogy visszatért egy hathetes dél-afrikai kirándulásról. Mielőtt elutazott, ultimátumot adtam neki: Vagy ő, vagy én. Szemei, melyek oly gyakran teltek meg az önsajnálattal könnyeivel, felrötták nekem az újabb szerelmi félnelont. Én taszítottam bele, és természetesen az ő javára döntött. Rendben. Hat hét. Úgy éreztem magam, mint a lány a Rumpelstiltskin történetében, akit odatesznek, hogy egy kazal szénát fonjon meg arannyá másnap reggelig a pincében. Bethsábétól nem kaptam soha mást, mint néhány szalmaköteget, de amikor velem volt, elhittem, hogy drágakőbe vésett ígéretek. Így hát szembe kellett néznie a pusztítással és a felfordulással, és keményen dolgoztam, hogy eltakarítsam a töreket. Erre beállított megbánás nélkül, a szokásos emlékeztetkieséssel, és nem értette, miért nem válaszoltam a távolsági hívásaira, vagy miért nem írtam postafordultával.

– Komolyan gondoltam azt, amit mondtam.

Szótlanul ült körülbelül tizenöt percig, mialatt én visszazagasztottam egy konyhaszék lábait. Azután megkérdezte, hogy mással randizom-e. Mondtam, hogy igen, röviden, kitérően, reménykedve.

Bólintott és elindult kifelé. Amikor az ajtóhoz ért, azt mondta:

– Meg akartam mondani neked, mielőtt elutaztunk, de elfelejtettem.

Ránéztem hirtelen, élesen. Gyűlöltem ezt a többes számot.

– Igen – folytatta –, Uriah felszedett egy bakteriális urethritist egy nőtől, akivel lefeküdt New Yorkban. Azért feküdt le vele, hogy engem megbüntessen, persze. De nem mondta el, és az orvos szerint én is elkaptam. Antibiotikumot szedtem, így hát valószínűleg rendben van. Akarom mondani, te valószínűleg rendben vagy. De azért ellenőrizned kellene.

Nekimentem a szék lábával. Szerettem volna keresztüldöfni vele a tökéletesen sminkelt arcát.

– Te szar.

– Ne mondd ezt.

– Azt mondtad, már nem szexelsz vele.

– Úgy gondoltam, igazságtalan. Nem akartam szétzúzni azt a kevés maradék szexuális önbizalmát is.

– Gondolom, ezért nem fárasztottad magad, hogy elmondd neki, hogy nem képes eljuttatni a csúcsra.

Nem válaszolt. Most már sírt. Számomra olyan volt, mint vér a vízben. Sarokba szorítottam.

– Mióta is vagy férjnél? A tökéletes publikus házasság. Tíz éve, tizenkettő? És nem kéred meg, hogy a lábad közé tegye a fejét, mert attól félsz, hogy gusztustalannak találná. Elő vele, a szexuális önbizalom kedvéért.

- Fejezd be – mondta és ellökött magától. – Haza kell mennem.
- Már biztosan hét óra felé jár. Ebben az órában otthon a helyed, nem igaz? Ezért szoktál hamarabb lelépni a rendelől egy rövid másfélórás numerára, hogy aztán lesimítsd magad és azt tudd mondani: Helló drágám, és megfőzöd a vacsorát.
- Te eljuttattál a csúcsra.
- Igen, akkor is, amikor véreztél, amikor beteg voltál, egymás után.
- Nem erre értettem. Úgy értettem, együtt csináltuk. Ott kívántál engem.
- Mindenütt kívántalak, és az egészen az a szánalmas, hogy még mindig kívánlak. Rám nézett.
- Vigyél haza a kocsival, jó?

Még mindig szégyennel és dühvel tölt el annak az éjszakának az emléke. Nem ültettem be a kocsiba. Végigyalogoltam vele a sötét fasorokon egészen a házáig, hallgatva a trencskója ropogását és az akataskája súrlódását a lábszarához. Akárcsak Dirk Bogarde, ő is büszke volt a profiljára, és a tompa utcai lámpák épp a megfelelő megvilágítást szolgáltatták. Elváltam tőle, ott, ahol tudtam, hogy biztonságban lesz, és hallgattam, ahogy elhal magas sarkú kopogása. Néhány másodperc után a kopogás megállt. Ismertem ezt: most ellenőrzi le a haját és az arcát, leráz a ruháiról és az ágyékáról. A kapu nyikordult, és fém csukódott a fémen. Most már bent vannak, négyszögben, minden közös, a betegség is.

Hazafelé menet mélyeket lélegezve, érezve, hogy reszketek és nem tudom megállítani a reszketést, arra gondoltam, én is éppolyan hibás vagyok, mint ő. Vajon nem engedtem megtörténni, nem ütköztem bele a tettetésbe, és nem hagytam, hogy önérzetem maradéka is elégjen? Semmi sem voltam, csak egy darab szar, megérdemeltem Bethsábét. Önérzet. A katonaságnál állítólag beléd verik. Talán be kellene vonulnom. De vajon elég ajánlólevél lenne a SZEMÉLYES INDOKOK rubrikába beírni: Összetört szív?

Másnap a Tripperklinikán végignézttem testvéreimen a szenvedésben. Sunyi tahók, kövér üzletemberek pocakrejtő szabású öltönyökben. Néhány nő is, prostik persze, de más nők is. Nők, szemükben csupa fájdalom és félelem. Mi ez a hely, és miért nem figyelmette őket senki? Kitől kaptad el, aranyom? – akartam kérdezni egy virágmintás ruhás középkorú nőtől. Folyton a gonorrhéas posztereket bámulta, majd próbált saját *Kertészkezdés falun* magazinjába mélyedni. Vájl el tőle – akartam mondani neki. – Gondolod, hogy ez az első alkalom? – Szólították, és eltűnt a sivár fehér szobában. Ez a hely olyan, mint a Végítélet előszobája. Egy csésze állott Cona kávé, néhány koszlott műbőr ülés, műanyag virágok műanyag vázában, és a falakon végig, plafontól padlóig, poszterek tele mindenféle szintelen folyásokkal és kiütésekkel a nemi szerveken. Igazán figyelemre méltó, mennyi mindent elkaphat néhány négyzetcenti hús.

Ó, Bethsábé, ez egyáltalán nem hasonlít a te elegáns rendelődhez, igaz? Ott a magánpácienseid választhatnak, hogy a fogukat Vivaldi-zenére húzzák ki, majd pihenhetnek húsz percig egy heverőn. A te virágaidat minden nap frissen szállítják ki, és csakis a legzamatosabb növényi teákkal kedveskedsz. Fehér köpenyednek, mellednek nyomott arccal senki sem retteg a tütől meg a fecskendőtől. Egy koronáért jöttem hozzád, te pedig egy királyságot kínáltál fel nekem. Sajnos csak öt és hét közt tudtam birtokba venni hétköznapokon és páratlan hétvégéken, mikor ő focizott.

Szólítottak.

– Elkaptam?

A nővér úgy nézett rám, ahogy leereszkedett gumira szoktak, majd azt mondta: Nem.

Azután nekiállt kitölteni egy űrlapot és szólt, hogy jöjjenek vissza három hónap múlva.

– Miért?

– A nemi úton terjedő betegségek olyan problémát jelentenek, amely általában nem elszigetelt. Hogyha olyanok a szokásai, hogy egyszer valamelyiket elkapta, valószínűleg újból el fogja kapni. – Szünetet tartott. – Szokásaink rabjai vagyunk.

– De hiszen nem kaptam el, egyiket sem.

Kinyitotta az ajtót.

– Három hónap elég lesz.

– Mire lesz elég?

Végigmentem a folyosón a SEBÉSZET és KISMAMÁK és JÁRÓBETEGEK BALRA előtt. A Tripperkliniká úgy van kitalálva, hogy gondosan elkerülje az arra érdemes betegek fertályait. Labirintusszerű furfangossága feltételezi, hogy a páciensnek legalább ötször meg kell kérdeznie az irányt. Hiába halkítottam le a hangom, különösen a KISMAMÁK tiszteletére, nem érdemesítették hasonló udvariasságra.

– Nemi betegségek? A folyosón végig, majd forduljon jobbra, majd forduljon balra, egyenesen előre ki a kapun, a liften túl fel a lépcsőn, végig a folyosón, a sarok után túl a lengőajtón, ott találja – ordította a férfiápoló, közben figyelmesen rátette koszos lepedőkkel megakadt kerek ágyát a lábamra... – A NEMI BETEGSÉGEKET keresi, nem?

Igen, persze, és elismételtem a fiatal gyakornok orvosnak is, aki kackiásan himbálta a sztetoszkópját a JÁRÓBETEGEK előtt.

– Ja, a Tripperkliniká? Semmi pánik, öt perc és tolszékkal is odaér. – Úgy hahotázott, mint egy egész csapat jégkrémszállító duba és a krematóriumi szemétdobó irányába mutatott. – Erre a legrövidebb. Sok szerencsét.

Lehet, hogy az arcom miatt van. Lehet, hogy ma úgy nézek ki, mint egy lábtörő. Mindenesetre úgy érzem magam.

Kifelé menet vettem magamnak egy nagy csokor virágot.

– Látogatóba megy valakihez? – kérdezte a lány, a hangja a sarkoknál úgy felkunkorodott, mint egy kórházi szendvics. Halálra unta magát, amiért mindenki velük kedvesnek kellett lennie beszorítva a páfrányok mögé, jobb keze könyékig a zöld vízben.

– Igen, magamhoz. Meg akarom tudni, hogy vagyok.

Felhúzta a szemöldökét és felvihogott: Jól van?

– Mindjárt jól leszek – mondtam és dobtam neki egy szegfűt.

Otthon vázába tettem a virágokat, lehúztam az ágyneműt és ágyba bújtam. Mit kaptam Bethsábétól valaha is, a tökéletes fogsoron kívül?

– Hogy jobban megehesselek vele – mondta a Farkas.

Elővettem egy festékszóró sprayt és felírtam az ajtómrá: ÖNÉRZET.

Lássuk csak, hogy sikerül Cupidónak itt átmenni. ■ ■ ■

Mihálycsa Erika fordítása

■ **Jeanette Winterson** (Manchester, 1959): angol író. Első regénye (*Oranges Are Not The Only Fruit*) megírásának idején 23 éves volt. További regényei: *The Passion*, *Sexing the Cherry*, *Written on the Body* és *Lighthousekeeping*.

■ **Mihálycsa Erika** (1977): műfordító, kritikus. Joyce- és Beckett-kutató. Elsősorban kortárs brit és ír irodalmat fordít.